

*de még ezzel sem mondok sokat rólad,
ki úgy sétáltál el századunk részeg
urai közt, megbékélt nyugalommal
és füttyörészve, mintha nem lennének,*

*ki rendületlenül végeztél dolgod
és szítottad kohódban a tüzet
félelem nélkül, konok becsülettel
egy korban, melyben nem volt becsület,*

*hiszed, hogy jövődönk nem temetőkert
s a sok dimenziós uton tovább
építkezel, amiért decemberben
is virágoznak kertedben a fák,*

*tudás, műveltség, ízlés, stílus, mérték,
barátság, hűség – elhallgatok, pedig
nagyon soká folytathatnám. Szeretlek,
s csóválom neved, föl a szívemig.*

